

Arrest

nr. 70 018 van 17 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 februari 2011 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 augustus 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERSWIJVER, die *loco* advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, is een vreemdeling die gemachtigd is tot vestiging in het Rijk. Hij is in het bezit van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 27 januari 2006 wordt verzoeker ambtshalve geschrapt uit de bevolkingsregisters.

Op 12 juni 2007 en 13 november 2007 delen de Franse autoriteiten aan de bevoegde Belgische autoriteiten mee dat verzoeker is opgesloten in de gevangenis in Frankrijk en dat hij vrij zal komen op 22 juli 2008. Er wordt gevraagd of verzoeker zal worden overgenomen door België.

Op 4 juli 2007 en 22 november 2007 weigeren de bevoegde Belgische autoriteiten in te gaan op deze vraag.

Verzoeker komt op onbekende datum België binnen.

Op 9 juli 2009 wordt de identiteitskaart voor vreemdelingen afgenomen van verzoeker, met als reden dat hij ambtshalve is afgeschreven op 27 januari 2006. Er wordt hem een bijlage 37 (attest van afneming) afgeleverd.

Op 16 juli 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) waarin hij vermeldt dat hij om zijn herinschrijving verzoekt.

Op 14 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen de beslissing tot niet inoverwegingneming van deze aanvraag omdat verzoeker niet werkelijk woont op het door hem opgegeven adres.

Op 26 januari 2010 dient verzoeker een aanvraag in om opnieuw in het bezit gesteld te worden van een identiteitskaart voor vreemdelingen en waarin hij zijn ambtshalve afschrijving van 27 januari 2006 betwist. Hij verwijst naar artikel 19, § 2 van de vreemdelingenwet, de artikelen 39, § 2 en 40 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de omzendbrief van 5 februari 1996.

Op 4 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 10 mei 2011 richt de advocaat van verzoeker een brief naar de Dienst Vreemdelingenzaken waarin hij verzoekt om een antwoord op zijn aanvraag.

Op 16 juni 2011 wordt aan de advocaat van verzoeker meegedeeld dat er een beslissing is genomen.

Op 12 augustus 2011 wordt de beslissing van 4 februari 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...)

De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 26.01.2010 bij de burgemeester van 2060 ANTWERPEN door J., K. geboren te (...) op (...), onderdaan van Gambia, verblijvende (...), in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING

Betrokkene wenst in aanmerking te komen voor een recht op terugkeer naar België na een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk,

Betrokkene werd op 27/01/2006 afgevoerd van ambtswege, Art.39§7 van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 stelt dat: "De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel."

De afvoering van ambtswege wordt betwist door de raadsman van de betrokkene, maar er kan niet om het feit heen dat betrokkene op 02/08/06 te Chambéry werd aangehouden door de Franse politie. Na een veroordeling van 18 maanden gevangenis voor het vervoeren van drugs en verdere opsluiting in het detentiecentrum van Saint-Michel (departement Meuse, Frankrijk) werd betrokkene op 20.05.2008 gerepatriëerd naar Gambia.

Hieruit blijkt dat hij effectief het Rijk langer dan één jaar heeft verlaten. Hij komt niet in aanmerking voor het in art. 19§1 van de wet van 15/12/1980 bedoelde recht op terugkeer. De raadsman van de cliënt wijst op een situatie van overmacht en verwijst naar art. 19§2 van dezelfde wet en art. 40 KB 08/10/1981. Er dient echter opgemerkt te worden dat een opsluiting in het buitenland niet kan aanzien worden als omstandigheid buiten de wil van betrokkene die hem heeft belet binnen de voorziene termijn terug te keren naar België.

Zie onder meer art.3 van het KB van 07/08/1995 betreffende het uitgebreide recht op terugkeer: "De opsluiting van de vreemdeling die het gevolg is van de uitvoering van een strafvonnis voor een strafbaar

feit dat hij heeft gepleegd en dat eveneens strafbaar is in Belgisch recht, wordt niet als een omstandigheid onafhankelijk van zijn wil beschouwd,"

Deze lijn is door te trekken in het geval van meneer en dezelfde behandeling dient te worden voorzien voor wat betreft het ingeroepen art.40 van het KB van 08/10/1981

Daarnaast verwijst de verzoeker naar art.2 en 4 van het KB van 07/08/1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren.

Betrokkene voldoet echter niet aan de specifieke voorwaarden gesteld in artikel 4 van het KB van 07/08/1995. Zo legt hij geen bewijs voor dat hij op het moment van de aanvraag over voldoende bestaansmiddelen beschikt die voldoende hoog zijn om te vermijden dat hij niet ten laste valt van de Belgische Staat. Meneer legt weliswaar bewijzen van tewerkstelling voor van voor zijn vertrek en een bewijs van interimtewerkstelling in de periode 03/07/2009 t.e.m. 16/07/09. Dit is echter geen recent bewijs en bovendien kan het stabiele, toereikende en regelmatige karakter van zijn bestaansmiddelen niet worden nagegaan.

Bovendien kan de Minister of zijn gemachtigde de toelating om speciaal gemachtigd te worden tot een terugkeer in België overeenkomstig art. 7 3° van de wet van 15/12/1980 geweigerd worden "wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden".

Betrokkene werd na zijn aanhouding te Chambéry op 02/08/06 veroordeeld in Frankrijk wegens het vervoeren van drugs tot een gevangenisstraf van 18 maanden, zoals reeds eerder aangehaald.

Bijgevolg dient de vreemdeling:

gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem op heden betekend.

(...)."

Op 12 augustus 2011 wordt aan verzoeker tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING:

- artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2: verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn of slaagt er niet in te bewijzen dat deze termijn niet werd overschreden.

- artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3: wordt door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid of zijn gemachtigde, V.W., attaché geacht de openbare orde van het land te kunnen schaden-

Veroordeling: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan strafbare feiten (vervoeren van drugs) waardoor hij in Frankrijk is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Middel: schending van:

- art. 19 § 1 alinea 1 en 2 en art. 19 § 2 Vreemdelingenwet
- art. 39 § 3 Vreemdelingenbesluit 8.10.1980
- art. 40 Vreemdelingenbesluit 8.10.1980
- art. 4 van het KB van 07.08.1995, houdende de vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren
- de materiële motiveringsplicht

Eerste onderdeel:

Art, 19 § 1 lid 1 Vreemdelingenwet voorziet:

"Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijf - of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk en verleent aldus een principieel recht op terugkeer binnen één jaar na het vertrek."

Echter lid 5 zelfde paragraaf stelt: "De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft,"

In dit verband verwijst verweerder echter niet naar dit lid 5, maar naar art. 7, 3 Vreemdelingenwet, waar gesteld wordt dat een vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden, bevel kan worden gegeven het land te verlaten:

"3. Wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden,"

Art. 7, 3^e ressorteert onder het Hoofdstuk 2, Toegang tot het grondgebied en kort verblijf.

Verzoeker valt niet onder deze categorie van vreemdelingen.

Immers, verzoeker is een vreemdeling die zowel houder was van een geldige Belgische vestigingsvergunning op het moment van het vertrek als op het moment van de terugkeer naar en de binnenkomst in België.

Die toelating tot terugkeer in België zou hem inderdaad conform art. 19 § 1, lid 5 kunnen worden geweigerd om de daarin vermelde redenen, doch de gevallen waarin en de voorwaarden waaronder die terugkeer kan tot stand komen, dienden bepaald te worden 'bij een besluit, vastgesteld na overleg in de ministerraad'.

Er is tot op heden geen in de Ministerraad overlegd KB dat nadere toelichting en voorwaarden heeft vastgelegd wat betreft het geacht worden de openbare orde (of de nationale veiligheid) te kunnen schaden

Tweede onderdeel:

Op grond van art. 39 § 3 Vreemdelingenbesluit kon verzoeker, als 'vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs - of vestigingsvergunning', het recht op terugkeer uitoefenen na meer dan één jaar afwezigheid, mits:

- 1) het bewijs voor te leggen dat hij zijn hoofdbelangen in België behield en tevens de voorafgaande kennisgeving van zijn voornemen het land te verlaten en terug te keren;
- 2) bij terugkeer in het bezit te zijn van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning;
- 3) zich binnen de 15 dagen na terugkeer te hebben aangemeld

Deze voorwaarden zijn vervuld.

Uiteraard is er in het geval van verzoeker geen voorafgaande mededeling geweest aan de gemeente van verblijfplaats (Antwerpen) van de bedoeling het land te verlaten en er ook terug te keren, doch deze voorafgaande kennisgeving kan ook niet als een essentiële voorwaarde beschouwd worden, waarvan het niet respecteren zou kunnen leiden tot afwijzing.

Zie in dit verband het arrest van 05.09.1986, gewezen door de Raad van State (J.T. 07.02.1987, pag. 86):

« Que toutefois, le texte de l'art. 39 § 2 de l'Arrêté Royal du 08.10.1981 ne peut être compris comme signifiant que l'obligation d'informer l'administration communale soit une condition dont dépend le maintien de la validité du titre de séjour ou d'établissement de l'étranger qui, après s'être absenté, revient en Belgique,.. »

Inderdaad verwijst de Raad van State naar de ratio legis van deze bepaling (die trouwens reeds bestond onder de vroegere vreemdelingenwet van 28.03.1952), nl. vermijden dat een vreemdeling, die geen voorafgaande mededeling had gedaan, zou worden geschrapt uit de registers. Dus een preventief bedoelde bepaling.

Trouwens, het nalaten zich te houden aan deze meldingsplicht, wordt nergens gesanctioneerd in de vreemdelingenwetgeving.

Verzoeker heeft, via zijn verzoek van 26.01.2010 (dat geleid heeft tot de betwiste beslissing), ruimschoots aangetoond dat hij zijn hoofdbelang in België heeft behouden, waarvoor verwezen kan worden naar de reeks, aan het verzoekschrift toegevoegde bewijsstukken.

Na zijn terugkeer naar België eind mei 2009 heeft hij zich al aangeboden minstens op 9.7.2009. (inhouding I.K.) en heeft hij dan snel een regularisatieverzoek ingediend via zijn raadsman, gedateerd op 16.07.2009. Dit verzoek is weliswaar, ten onrechte afgewezen (niet in overweging genomen) omwille van een gebrek aan positieve vaststellingen door de lokale politie, doch in het kader van het tweede verzoek van 26.01.2010 heeft de politie wel een positieve controle kunnen doen,

Bovendien bleek uit de lezing van de gevoegde bewijsstukken, genoegzaam dat verzoeker zijn hoofdbelangen steeds behield op het adres (...) en dat hij er dus ook effectief woonachtig was.

Verzoeker heeft zich op die manier ook gehouden aan die meldingsplicht bij terugkeer.

Derde onderdeel:

Verzoeker heeft de toepassing van art. 40 Vreemdelingenbesluit ingeroepen:

1, "De vreemdeling die overeenkomstig de bepaling van art. 39 § 2, 3, 4 en 6 het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op de hoogte gebracht heeft van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te keren, en die, wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren, kan opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst worden bij beslissing van de minister of van zijn gemachtigde,"

Verweerder stelt hier, verwijzend naar art. 3 lid 2 KB 07.08.1995, dat de opsluiting van verzoeker in Frankrijk ingevolge een veroordelend vonnis, niet als overmacht kan beschouwd worden of toch niet 'als een omstandigheid onafhankelijk van zijn wil'.

Immers, zo stelt verweerder, "deze lijn is door te trekken in het geval van mijnheer en dezelfde behandeling dient te worden voorzien voor wat betreft het ingeroepen art. 40 van het KB van 08.10.1981",

Verweerder vergist zich.

Art. 3 lid 1 KB 07.08.1995 heeft het over "de vreemdeling die de leeftijd van 21 jaar niet bereikt heeft", terwijl verzoeker valt onder art. 4 van hetzelfde KB van 07.08.1995, zijnde "de vreemdeling die tenminste 21 jaar oud is.,",

Blijkbaar gaat verweerder hier over tot een analoge toepassing van een bepaling die bedoeld is voor jonge vreemdelingen onder de 21 jaar doch vergeet hierbij dat verzoeker niet valt onder art. 3 maar onder art. 4 van het bewuste KB, art. 4 waarin die bepaling niet is voorzien!

Was dit wel de bedoeling geweest met het art. 17 KB 22 juli 2008 (dat de bewuste bepaling inlaste in art.3 KB 7.8.1995) dan had de Koning uiteraard een afzonderlijk artikel voorzien dat dan zou gelden voor de vreemdelingen vallend hetzij onder art.3 hetzij onder art.4.

Het besluit is dat verzoeker wel degelijk zijn opsluiting in Frankrijk kon invoeren als overmacht of minstens als een omstandigheid onafhankelijk van zijn wil. Verweerder heeft aldus die overmacht niet beoordeeld,

2. Bovendien had verweerder, met toepassing van art. 40 lid 2,3 en 4 zelfde Besluit, verzoeker in het bezit moeten stellen van een Bijlage 15, wat niet gebeurde, én binnen drie maanden een beslissing nemen, wat evenmin gebeurde. Art.40 lid 4 voorziet: " dan wordt de vreemdeling opnieuw in zijn vroeger toestand geplaatst" Ook hier heeft verweerder de wet geschonden.

Vierde onderdeel:

Krachtens art. 4 KB 7.8.1995 diende verzoeker (meer dan 21 jaar oud) aan twee voorwaarden te voldoen om gemachtigd te worden terug te keren:

"1 .op het ogenblik van zijn vertrek 15 jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in het Rijk verbleven hebben;

2. over voldoende bestaansmiddelen beschikken,"

De eerste voorwaarde wordt blijkbaar, bij lezing van de beslissing, niet betwist door verweerder, wel de tweede.

Verweerder argumenteert:

"Zo legt hij geen bewijs voor dat hij op het moment van de aanvraag over voldoende bestaansmiddelen beschikte die voldoende hoog zijn om te vermijden dat hij niet ten laste valt van de Belgische Staat, Mijnheer legt weliswaar bewijzen van tewerkstelling voor van vóór zijn vertrek en een bewijs van interim tewerkstelling in de periode 03.07.2009 t/m 16.07.2009, Dit is echter geen recent bewijs en bovendien kan het stabiele, toereikende en regelmatig karakter van zijn bestaansmiddelen niet worden nagegaan". Wat betreft het beschikken over voldoende bestaansmiddelen, stelt het KB in art. 4 alinea 2 dat dit bewijs kan geleverd worden "door het overleggen van documenten die vaststellen dat de vreemdeling over vervangingsinkomsten beschikt die in België betaalbaar zijn en voldoende hoog zijn opdat hij niet ten laste van de overheid valt,"

Verweerder houdt voor dat verzoeker noch vóór zijn vertrek noch na zijn terugkeer voldoende bestaansmiddelen bewijst, want er is geen recent bewijs en "bovendien kan het stabiele, toereikende en regelmatig karakter van zijn bestaansmiddelen niet worden nagegaan,"

Vooreerst is het zo dat het KB zelf al aanvaardt dat een desbetreffende vreemdeling, indien hij niet of niet meer tewerkgesteld is, zijn bestaansmiddelen kan aantonen, ook indien hij vervangingsinkomsten geniet. Enige voorwaarde is volgens het KB dat deze hoog genoeg moeten zijn om niet van de 'bijstand' (OCMW steun) te moeten leven.

Concluant heeft aangetoond vóór zijn vertrek gewerkt te hebben: zie attesten van tewerkstelling van 29.10.2005 t/m 07.08.2006, alsook loonbrieven, arbeidscontracten januari, februari, mei, juli 2006 (stukken 11, 12, 14 en 17 van het oorspronkelijk bewijsdossier, meegestuurd op 27.01.2010).

Indien vervangingsinkomsten worden aanvaard, dan zijn inkomsten uit loon, weze het via interimarbeid, zeker ook aanvaardbaar.

Voor wat betreft de tewerkstelling na zijn terugkeer in mei 2009, is er het bewijs voor de periode van 03.07.2009 tot 16.07.2009.(stuk 17)

Echter, op 09.07.2009 werd zijn identiteitskaart afgenomen en ontving hij de Bijlage 37, waarvan reeds sprake.

Door deze inhouding was het uiteraard niet meer mogelijk voor verzoeker officieel nog verder tewerkgesteld te worden.

Verweerder is dan ook slecht geplaatst om te stellen dat er geen recent bewijs van tewerkstelling wordt voorgelegd, want het is precies de door verweerder bevolen inhouding van het verblijfsdocument dat ervoor gezorgd heeft dat verzoeker niet verder interimarbeid kon verrichten,

Verzoeker heeft echter nooit, toen niet en ook nu niet, beroep gedaan op sociale bijstand, zeg maar financiële steunverlening door één of ander OCMW,

Er moet dus aangenomen worden dat de voorwaarden, voorzien door art. 4 KB 07.08.1995, wel degelijk vervuld waren, zodat de beslissing ook op dit punt onwettig is."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker op 9 juli 2009 in het bezit werd gesteld van een attest van afneming aangezien hij ambtshalve werd afgeschreven bij collegiaal besluit van 27 januari 2006. Verzoeker vroeg op 26 januari 2010 om opnieuw in het bezit gesteld te worden van een identiteitskaart voor vreemdelingen en waarbij hij de ambtelijke schrapping betwistte. In de bestreden beslissing worden op duidelijke wijze de redenen uiteengezet waarom de aanvraag van verzoeker wordt geweigerd en waarom hij geen recht op terugkeer heeft. De beslissing geeft alle wetsbepalingen weer op basis waarvan de beslissing werd genomen.

De verwerende partij antwoordt dat uit het administratief dossier ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker langer dan één jaar het Rijk verlaten heeft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker het gemeentebestuur van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren, heeft op de hoogte gebracht. De verwerende partij wijst erop dat verzoeker dit evenmin betwist.

De verwerende partij wijst erop dat, waar verzoeker aanvoert dat er geen sanctie is in dit geval, verzoeker niet kan ontkennen dat er regels nageleefd dienen te worden om het recht toegekend te krijgen van terugkeer na een afwezigheid van meer dan een jaar uit het Rijk. Artikel 40 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 stelt duidelijk dat het voornemen het land te verlaten dient gemeld te worden en dat enkel indien er omstandigheden onafhankelijk van de wil van de vreemdeling voorhanden zijn, die verantwoorden dat hij niet binnen de voorziene termijn is teruggekeerd, hij opnieuw in zijn vroegere toestand kan worden geplaatst.

De verwerende partij wijst erop dat in de bestreden beslissing duidelijk gesteld wordt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor het in artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet bedoelde recht op terugkeer. Bovendien heeft verzoeker het Rijk verlaten gedurende langer dan één jaar en wordt in de beslissing tevens verwezen naar artikel 19, § 2 van de vreemdelingenwet.

Teneinde na te gaan of verzoeker nog een recht heeft op terugkeer, werd toepassing gemaakt van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan worden gemachtigd om er terug te keren. Daarin wordt in artikel 3, tweede lid, 2° bepaald dat de opsluiting van de vreemdeling die het gevolg is van de uitvoering van een strafvonnis niet als een omstandigheid onafhankelijk van zijn wil wordt beschouwd. De verwerende partij merkt op dat op basis van de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld in Frankrijk het niet als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd dat in de beslissing gesteld wordt dat een opsluiting in het buitenland niet kan worden beschouwd als een omstandigheid buiten de wil van verzoeker, conform artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995.

Verzoekers kritiek dat artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 niet kan worden toegepast omdat verzoeker ouder is dan eenentwintig jaar, pareert de verwerende partij met de stelling dat in artikel 40 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 er ook sprake is van omstandigheden onafhankelijk van de wil van de vreemdeling, maar dat in dit artikel niet verder wordt besproken wat hieronder valt, zodat naar analogie toepassing werd gemaakt van artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995. De verwerende partij wijst erop dat in artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 in punt 4 verwezen wordt naar de artikelen 3, 4 en 5.

In de bestreden beslissing wordt volgens de verwerende partij ook ingegaan op deze artikelen en wordt erop gewezen dat verzoeker geen bewijs voorlegde dat hij op het moment van de aanvraag over voldoende bestaansmiddelen beschikt die voldoende hoog zijn om te vermijden dat hij ten laste valt van de Belgische Staat. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat verzoeker zou beschikken over een vervangingsinkomen uitbetaalbaar in België en verzoeker betwist dit niet. Het loutere feit dat verzoeker in België geen werk meer kan hebben omdat zijn identiteitskaart werd afgenomen, is niet relevant. Het staat vast dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden zoals omschreven in het koninklijk besluit van 7 augustus 1995.

Verzoeker kan volgens de verwerende partij niet gevolgd worden in zijn kritiek dat er niet kan worden verwezen naar artikel 7 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft immers geen recht op terugkeer naar het Rijk omdat hij sinds 27 januari 2006 ambtelijk geschrapt is en niet meer aan de voorwaarden

voldoet opdat hem een recht op terugkeer kan worden toegestaan. Bovendien werd verzoeker reeds veroordeeld.

2.3. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 19, § 1, alinea 1 en 2 en 19, § 2 van de vreemdelingenwet; van de artikelen 39, § 3 en 40 van het koninklijk besluit van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van artikel 4 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren; van de materiële motiveringsplicht.

2.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker, geboren op 5 juni 1960, een tot vestiging in het Rijk gemachtigde vreemdeling was, dat hij bij besluit van het Antwerpse college op 26 januari 2006 werd geschrapt uit de bevolkingsregisters, dat hij op 2 augustus 2006 werd aangehouden in Frankrijk, dat hij in Frankrijk een gevangenisstraf onderging met voorzien einde op 22 juli 2008 en dat hij op 20 mei 2008 werd gerepatriëerd vanuit Frankrijk naar Gambia. Hij meldde zich te Antwerpen aan op 9 juli 2009 en zijn identiteitskaart voor vreemdelingen geldig van 23 juni 2004 tot 13 juli 2009 werd afgenomen, met als reden dat hij ambtshalve is afgeschreven op 27 januari 2006. Er wordt hem een bijlage 37 (attest van afnemings) afgeleverd.

2.3.2. Artikel 19 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrijgen.

§ 3. De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.

§ 4. Onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid, is de minister of zijn gemachtigde verplicht tot terugname van een vreemdeling en van zijn gezinsleden, bedoeld bij artikel 10, § 1, die houder is van een Belgische EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is uitgevaardigd door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie, als gevolg van een weigering tot verlenging of een intrekking van de verblijfsvergunning afgegeven op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, wanneer de voorwaarden voor zijn verblijf niet meer zijn vervuld

of wanneer hij niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft, zelfs indien de geldigheidsduur van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, uitgereikt in België, is verstreken.”

Verzoeker was houder van een geldige Belgische vestigingsvergunning en heeft het land verlaten, zodoende is artikel 19, § 1, eerste, vierde en vijfde lid van de vreemdelingenwet op hem van toepassing, evenals artikel 19, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker had bijgevolg slechts gedurende een jaar een recht op terugkeer en, bij afwezigheid van langer dan een jaar, kan hij tot terugkeer worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Het besluit bedoeld in artikel 19, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet is het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren, zoals gewijzigd bij koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en bij koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De artikelen van dit besluit die op verzoeker van toepassing zijn, zijn de artikelen 2 en 4. Artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 luidt als volgt:

“De vreemdeling wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan door de Minister of door zijn gemachtigde, gemachtigd worden er voor een verblijf van meer dan drie maanden terug te keren, op voorwaarde:

1° dat hij houder is van een geldig paspoort of van een als zodanig geldende reiskaart;

2° dat hij op het tijdstip van zijn vertrek uit België gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of om er zich te vestigen;

3° dat hij bewijst dat hij op het tijdstip van zijn aanvraag niet langer dan vijf jaar afwezig is geweest uit het Rijk;

4° dat hij voldoet aan de voorwaarden gesteld in de artikelen 3, 4 of 5.”

Artikel 4 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 luidt als volgt:

“De vreemdeling die tenminste eenentwintig jaar oud is, kan gemachtigd worden in het Rijk terug te keren, wanneer hij aan de volgende twee voorwaarden voldoet:

1° op het ogenblik van zijn vertrek, vijftien jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in het Rijk verbleven hebben;

2° over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

Het bewijs van de bestaansmiddelen kan aangebracht worden door het overleggen van documenten die vaststellen dat de vreemdeling over vervangingsinkomsten beschikt, die in België betaalbaar zijn en voldoende hoog zijn opdat hij niet ten laste van de overheid valt.”

In de bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar de artikelen 39, § 7 en 40 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Artikel 39 van dit koninklijk besluit luidt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, eerste lid, van de wet, wil genieten, moet:

– bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

– zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.

§ 2. De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3. De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4. De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek, de [...] vernieuwing van die vergunning vragen.

§ 5. De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid. Bij zijn terugkeer in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

§ 6. De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7. De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel."

Artikel 40 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

"De vreemdeling die overeenkomstig de bepalingen van artikel 39, §§ 2, 3, 4 en 5, het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op de hoogte gebracht heeft van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te keren, en die, wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren, kan opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst worden bij beslissing van [de Minister] of van zijn gemachtigde.

In afwachting van die beslissing, geeft het gemeentebestuur, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn terugkeer in het Rijk, aan de vreemdeling een document af overeenkomstig het model van bijlage 15.

Dit document bewijst dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en dekt voorlopig zijn verblijf gedurende drie maanden.

Is de beslissing gunstig of wordt, binnen die termijn, geen beslissing ter kennis van het gemeentebestuur gebracht, dan wordt de vreemdeling opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst.

Indien [de Minister] of zijn gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet meer tot verblijf wordt toegelaten, brengt het gemeentebestuur hem deze beslissing ter kennis door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 14."

2.3.3. In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat er ten onrechte gebruik werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet terwijl dit artikel 19, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet had moeten zijn, waar nog geen uitvoeringsbesluit bij bestaat.

In de eerste bestreden beslissing wordt inderdaad melding gemaakt van het feit dat de minister of zijn gemachtigde de toelating om gemachtigd te worden tot een terugkeer in België, kan weigeren wanneer de vreemdeling door zijn gedrag geacht wordt de openbare of de nationale veiligheid te kunnen schaden. In dit verband wordt er gewezen op verzoekers aanhouding in Frankrijk op 2 augustus 2006 wegens het vervoeren van drugs en op zijn gevangenisstraf van achttien maanden en wordt artikel 7, 3° van de vreemdelingenwet vermeld.

Uit de hierboven weergegeven wettelijke bepalingen blijkt dat artikel 19, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling die, zoals verzoeker, houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, gedurende een jaar recht heeft op terugkeer in het Rijk. Artikel 19, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de toelating om het Rijk terug binnen te komen hem slechts mag worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

Verzoeker verliest echter uit het oog dat deze situatie voorzien in artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet, enkel betrekking heeft op het recht van de vreemdeling om gedurende een jaar terug binnen te komen. In dat geval kan de binnenkomst (binnen het jaar) slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid of indien de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn

gesteld, niet naleeft. Verzoeker is afwezig uit het Rijk sinds januari 2006 en heeft zich pas terug gemeld op 9 juli 2009, wat maakt dat hij langer dan één jaar uit het Rijk afwezig is geweest.

De situatie van de vreemdeling die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, wordt behandeld in artikel 19, § 2 van de vreemdelingenwet. Daarin wordt inderdaad verwezen naar een besluit vastgesteld na overleg in de ministerraad, dat zoals hierboven verduidelijkt, het besluit van 7 augustus 1995 is.

Artikel 19, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet is niet van toepassing op verzoeker die langer dan een jaar afwezig bleef uit het Rijk. Verzoeker kan hierin niet worden gevolgd.

Artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet is in het kader van de eerste bestreden beslissing evenmin van toepassing op verzoeker, aangezien artikel 7 van de vreemdelingenwet de situaties opsomt waarin aan de vreemdeling een bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten en de eerste bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt maar louter een antwoord vormt op de vraag tot herinschrijving van verzoeker. De eerste bestreden beslissing bevat echter nog andere motieven. Dit motief van de eerste bestreden beslissing kan bijgevolg beschouwd worden als een overtollig motief. Kritiek op een overtollig motief kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.3.4. In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker aan dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 39, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en dat het recht op terugkeer hem niet kon worden geweigerd. Verzoeker erkent dat hij niet voldaan heeft aan de voorwaarde van de voorafgaande mededeling aan de gemeente, maar meent dat dit geen essentiële voorwaarde is en voert aan dat daarvoor geen sanctie voorzien is.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de kans bestond dat verzoeker bij zijn terugkeer in het Rijk voldeed aan de voorwaarden van § 3 van artikel 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Hiervoor moest verzoeker echter, als houder van een geldige vestigingsvergunning, het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

Verzoeker kan echter niet gevolgd worden waar hij meent te voldoen aan de voorwaarde van artikel 39, § 3, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat hij voor zijn vertrek het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te keren.

Verzoeker poogt zijn niet voldoen aan de voorwaarde van de meldingsplicht te verantwoorden door te verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State en naar de *ratio legis* van deze bepaling, namelijk vermijden dat een vreemdeling zou worden geschrapt uit de registers. In dit verband stelt de Raad vast dat uit het dossier blijkt dat verzoeker reeds veel eerder was geschrapt uit de bevolkingsregisters, namelijk op 27 januari 2006, zodat een verwijzing naar het vermijden dat hij geschrapt zou worden, niet ter zake doet.

Waar verzoeker aanvoert dat er geen sanctie is voorzien bij het niet voldoen aan de meldingsplicht, wijst de Raad erop dat in het geval van niet voldoen aan de meldingsplicht, de voorwaarden van artikel 39, § 3 van de het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 niet zijn vervuld en dit artikel dan ook niet kan worden toegepast zodat verzoeker geen recht op terugkeer kan uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar.

Waar verzoeker verwijst naar de meldingsplicht bij zijn terugkeer en het hebben van zijn hoofdbelangen in België, doet dit niet meer ter zake nu vast staat dat artikel 39, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 niet van toepassing is op verzoeker.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze bepaling terecht niet werd toegepast.

Het tweede onderdeel van het enig middel is gegrond.

2.3.5.1. In een derde onderdeel van het enig middel voert verzoeker aan dat artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 niet van toepassing is op verzoeker omdat dit betrekking heeft op vreemdelingen die de leeftijd van 21 jaar niet bereikt hebben. Verzoeker stelt dat artikel 4 van dit koninklijk besluit op hem van toepassing is en dat dit artikel niet voorziet dat een opsluiting als gevolg van de uitvoering van een strafvonnis niet wordt beschouwd als een omstandigheid onafhankelijk van zijn wil.

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld:

"Hieruit blijkt dat hij effectief het Rijk langer dan één jaar heeft verlaten. Hij komt niet in aanmerking voor het in art. 19§1 van de wet van 15/12/1980 bedoelde recht op terugkeer. De raadsman van de cliënt wijst op een situatie van overmacht en verwijst naar art. 19§2 van dezelfde wet en art. 40 KB 08/10/1981. Er dient echter opgemerkt te worden dat een opsluiting in het buitenland niet kan aanzien worden als omstandigheid buiten de wil van betrokkene die hem heeft belet binnen de voorziene termijn terug te keren naar België.

Zie onder meer art.3 van het KB van 07/08/1995 betreffende het uitgebreide recht op terugkeer: "De opsluiting van de vreemdeling die het gevolg is van de uitvoering van een strafvonnis voor een strafbaar feit dat hij heeft gepleegd en dat eveneens strafbaar is in Belgisch recht, wordt niet als een omstandigheid onafhankelijk van zijn wil beschouwd,"

Deze lijn is door te trekken in het geval van meneer en dezelfde behandeling dient te worden voorzien voor wat betreft het ingeroepen art.40 van het KB van 08/10/1981."

Uit deze bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij naar analogie verwijst naar artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 ("deze lijn is door te trekken in het geval van meneer").

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij meent dat artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 niet op hem van toepassing is. Dit artikel is immers enkel van toepassing op "de vreemdeling die de leeftijd van eenentwintig jaar niet bereikt heeft". De hierboven gegeven uiteenzetting in de bestreden beslissing geeft een antwoord op wat verzoeker in zijn aanvraag heeft aangehaald. Uit de overige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verwezen wordt naar het feit dat verzoeker ambtshalve is afgeschreven op 27 januari 2006, dat hij het Rijk langer dan één jaar heeft verlaten en dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden voor terugkeer na een afwezigheid van meer dan één jaar van artikel 4 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 omdat hij geen bewijs voorlegt van stabiele, toereikende bestaansmiddelen met een regelmatig karakter. Zoals hierna zal blijken, volstaan deze motieven om de bestreden beslissing te schragen. De omstandigheid dat in antwoord op verzoekers aanvraag naar analogie wordt verwezen naar een artikel dat niet op verzoeker van toepassing is, vormt niet het hoofdmotief van de bestreden beslissing en dit artikel betreft overigens louter de reden waarom de vreemdeling uit het Rijk verwijderd was.

De Raad wijst er volledigheidshalve op dat verzoeker reeds ambtshalve geschrapt was op 27 januari 2006 en van dan af, overeenkomstig artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, behoudens bewijs van het tegendeel verondersteld werd het land te verlaten. Pas op 2 augustus 2006 werd verzoeker in Frankrijk aangehouden door de Franse politie. Verzoeker was op dat moment al bijna zes maanden geschrapt in België, zodat hij er geen belang bij heeft om aan te voeren dat zijn afwezigheid uit het Rijk louter te wijten was aan een omstandigheid buiten zijn wil, namelijk zijn opsluiting in Frankrijk vanaf 2 augustus 2006.

Waar verzoeker door het verwijzen naar de stukken die hij bij zijn aanvraag gevoegd had, zou willen aantonen dat hij indertijd onterecht werd geschrapt en wel in België verbleef, stelt de Raad ten overvloede vast dat de deze stukken, in de mate waarin ze een verblijf in België tot 2006 maar niet daarna zouden aantonen, hoofdzakelijk aantonen dat verzoeker in 2005 naliet zijn rekeningen te betalen, wat niet noodzakelijk wijst op een aanwezigheid in het Rijk.

2.3.5.2. Daarnaast merkt verzoeker op dat hij met toepassing van artikel 40, tweede lid, 3° en 4° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 in het bezit had moeten gesteld zijn van een bijlage 15 waarna binnen de drie maanden een beslissing moest worden genomen.

Uit het onder 2.3.5.1. geciteerde motief van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij meent dat artikel 40 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 niet van toepassing is op verzoeker. De Raad stelt vast dat dit strookt met de gegevens van het dossier: voornoemd artikel 40 vereist dat de vreemdeling de gemeente op de hoogte gebracht heeft van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te keren, en wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker niet aantoonde dat er omstandigheden buiten zijn wil waren waardoor hij niet in staat was binnen de voorziene termijn terug te keren. Verzoeker die voor zijn opsluiting in Frankrijk al bijna zes maanden geschrapt was, slaagt er met een loutere verwijzing naar zijn opsluiting niet in aan te tonen dat er *in casu* wel omstandigheden buiten zijn wil waren om terug te keren naar België.

Nu in de bestreden beslissing op correcte wijze wordt vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, diende hem geen bijlage 15 te worden afgegeven en diende geen beslissing te worden genomen binnen de drie maanden na afgifte van deze bijlage.

Het derde onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.3.6. In een vierde onderdeel van het enig middel voert verzoeker aan dat hij overeenkomstig artikel 4 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 aan twee voorwaarden diende te voldoen om tot een terugkeer in het Rijk gemachtigd te worden, waaronder de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen. Verzoeker meent dat het moet volstaan dat hij een vervangingsinkomen aantoonde. Hij vermeldt dat hij heeft aangetoond dat hij voor zijn vertrek uit België gewerkt heeft en bij zijn aanvraag bewijzen heeft voorgelegd van inkomsten van oktober 2005 tot 7 augustus 2006, en dat hij voor de periode na zijn terugkeer, inkomsten had van 3 tot 16 juli 2009 maar dat op 9 juli 2009 zijn identiteitskaart werd afgenomen zodat hij niet verder kon worden tewerkgesteld en niet verder interimarbeid kon verrichten. Verzoeker heeft nooit een beroep gedaan op het OCMW.

Artikel 4 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 luidt als volgt:

“De vreemdeling die tenminste eenentwintig jaar oud is, kan gemachtigd worden in het Rijk terug te keren, wanneer hij aan de volgende twee voorwaarden voldoet:

1° op het ogenblik van zijn vertrek, vijftien jaar op regelmatige en ononderbroken wijze in het Rijk verbleven hebben;

2° over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

Het bewijs van de bestaansmiddelen kan aangebracht worden door het overleggen van documenten die vaststellen dat de vreemdeling over vervangingsinkomsten beschikt, die in België betaalbaar zijn en voldoende hoog zijn opdat hij niet ten laste van de overheid valt.”

In zijn aanvraag tot herinschrijving verwees verzoeker naar de artikelen 2 en 4 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 en legde hij loonfiches voor van december 2005 en januari 2006, attesten van tewerkstelling van 29 oktober 2005 tot 30 december 2005 en van 2 januari 2006 tot 7 augustus 2006 met enkele onderbrekingen, arbeidsovereenkomsten voor interimarbeid van een week waarbij de laatste overeenkomst dateert van 30 juli 2006, en een attest van tewerkstelling van 3 december 2009 waarin wordt vermeld dat verzoeker gewerkt heeft op 3 en 4 juli 2009 en op 15 en 16 juli 2009.

In de bestreden beslissing wordt hierover overwogen:

“Daarnaast verwijst de verzoeker naar art.2 en 4 van het KB van 07/08/1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren.

Betrokkene voldoet echter niet aan de specifieke voorwaarden gesteld in artikel 4 van het KB van 07/08/1995. Zo legt hij geen bewijs voor dat hij op het moment van de aanvraag over voldoende bestaansmiddelen beschikt die voldoende hoog zijn om te vermijden dat hij niet ten laste valt van de Belgische Staat. Meneer legt weliswaar bewijzen van tewerkstelling voor van voor zijn vertrek en een bewijs van interimtewerkstelling in de periode 03/07/2009 t.e.m. 16/07/09. Dit is echter geen recent bewijs en bovendien kan het stabiele, toereikende en regelmatige karakter van zijn bestaansmiddelen niet worden nagegaan.”

Deze vaststelling in de bestreden beslissing strookt met de gegevens van het administratief dossier. Verzoeker heeft voor de periode na zijn terugkeer slechts een bewijs voorgelegd van 4 dagen

interimarbeid. Verzoeker meent dat hem niet kan worden verweten dat hij niet is tewerkgesteld, omdat zijn identiteitskaart hem was afgenomen op 9 juli 2009. De Raad stelt vast dat het attest van afneming van 9 juli 2009 vermeldt:

“REDEN VAN AFNEMING:

Ambtshalve afgeschreven bij Collegiaal Besluit sedert 27/01/2006”.

Het afnemen van het verblijfsdocument van verzoeker is het gevolg van de ambtshalve schrapping van 27 januari 2006. De omstandigheid dat verzoeker niet zou kunnen worden tewerkgesteld omdat hij niet over een verblijfsdocument beschikt, is bijgevolg evenzeer het gevolg van zijn ambtshalve schrapping van 27 januari 2006.

Het motief dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 4 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 omdat hij geen recente bewijzen van voldoende bestaansmiddelen voorlegt en dat het stabiele, toereikende en regelmatig karakter van zijn bestaansmiddelen niet kan worden nagegaan, strookt met de gegevens van het dossier.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de door verzoeker aangehaalde bepalingen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET